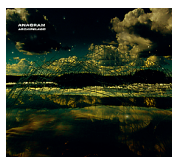

han eftersträvar en komprimerad intensitet i uttrycket. Han bökar gärna kring i klusterliknande tonmassor i det lägre registret för att så stöta sig loss via mer distinka tonföljder. Någon gång kan uttrycket mjukna, bli mer lyriskt och sökande.

Kesslers bas känns mer än hörs. Nilssen-Loves trummor ger en närmast kontrastiv solostämma till Amado, men musikerna möts i ögonblicket, i samförstånd och en kraftfull rörelse bort från musikens centrum och tillbaka in igen. **MAGNUS ERIKSSON**

ANAGRAM

Archipelago

Anna Einarsson Music/CDA

ETERISK JAZZ. Det vilar en drömsk stämning över gruppen

Anagrams musik. Anna Einarsson sjunger med ljus och hög röst, ibland nästan eterisk. Kompet är dröjande, försiktiga klaviaturfigurer och en diskret rytmmarkering, gitarricks som fyller ut musikens tomrum men också formar egna stämningsbilder och elektronik som ofta understryker och interpunkterar än dominerar ljudbild.

Det är en tendens, men i några stycken intensifieras uttrycket. Då skapar Mattias Skölds elektronik ett eget ljudlandskap, där Anna Einarssons röst söker sin plats. Så får musiken också en inneboende spänning som driver fram nya mönster, nya konfigurationer. Det är egenartad och mycket vacker musik som ger intryck av att formas i ett flöde, som en medvetandeström, fast den sannolikt är omsorgsfullt komponerad och arrangerad.

MAGNUS ERIKSSON

TONY BENNETT

Duets

– An American classic

Columbia/SonyBMG

POPULÄRJAZZDUETTER. På en skala mellan Frank Sinatra och Bing Crosby har Tony Bennett varit närmare Crosby. Nej, inte menat som kritik utan endast ett påpekande: Tony Bennett är en bra, melodisk populärsångare medan Frank Sinatra var en bra, rytmisk jazzsångare. På senare år (duettalbumet är en hyllning på 80-årsdagen) har Bennett sjungit både sämre och bättre: fler missade toner kompenseras av allt större livserfarenhet.

Det bästa först, spår 18, där Tony Bennett ännu en gång framför I left my heart in San Francisco. Här finns ingen (onödig!) duettpartner utan han sjunger ensam och endast till pianokomp. Fantastisk version! Har han någonsin framfört sin eviga signaturmelodi med så mycket känsla, inlevelse och miljö?

För övrigt innehåller albumet duetter mellan Tony Bennett och diverse sångare/sångerskor. Mest standardmelodier från den amerikanska sångboken och världskända sångartister från olika genrer. Ett grundfel att tro att en sångare som är bra – ja, lysande – i sin genre måste sjunga bra också i en annan genre. Observera att jag skrev duetter mellan – inte med. Om duettsång ska fungera krävs musikalisk, personlig och helst också erotisk kemi. Här saknas kemien i de flesta, om inte samtliga, fall.

Lika småkul som att höra Dixie Chicks få till hyggligt jazzsväng i Lullabye on Broadway, lika hemskt är det att höra James Taylor, annars en favoritsångare, i Put on a happy face. Ett par spår,

The boulevard of broken dreams och I wanna be around, inleds av Bennett med livserfaren, stämningsfull sång – strax kommer Sting respektive Bono in och sticker håll på både sång och stämning. Fler duettanter: Paul McCartney, Juanes, Elton John, Céline Dion, Diana Krall, Stevie Wonder, Elvis Costello, Michael Bublé, George Michael...

Hur mycket eller lite man förmår uppskatta Tony Bennetts duettalbum beror helt på tycke och smak, vilka favoritsångare man har och hur man vill att jazz/populärsång ska låta. Men vem kan gilla skivan rätt igenom? Jag hoppas Tony Bennett, alltså 80 år, hinner göra ännu ett eget album, helst med nya sånger, handplockade och/eller specialistskrivna.

BENGT ERIKSSON

GEORGE BENSON /AL JARREAU

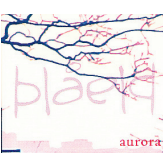
Givin' it up

Concord/Universal

SÅNGKAMMARJAZZ. En del människor, inte sällan hipa kritiker, skäller gladligen på allför välproducerad musik. Det ska vara lite skevt och gärna en rejäl näve skit under naglarna. För dem är detta album inget att ha. För här möts lyssnaren av strömlinjeformad soul/jazz, spelad av några av USA:s mesta studiomusiker. Det skulle kunna vara trist, absolut. Men med den spelglädje som skiner igenom är det svårt att inte falla pladask.

Båda herrarna var som bäst på sjuttioalet med en rad fantastiska album. Med Givin' it up har de återvänt till gamla marker. Låtvalet är av det nostalgiska slaget med slagdängor som Bensons gamla hit Breezin, God bless the child och Summer breeze. På skivans höjdpunkt, Long come tutu, får musikerna verkligen sträcka ut i maffiga solon.

Det mjuka grundsoundet bryts av mot Herbie Hancocks intrikata pianoimprovisation. Enda plumpen i protokollet är samarbetet med Paul McCartney i Bring it on home to me. Sir Pauls nasala stämma väger lätt jämförelsevis med Benson och Jarreaus röstekvilbrism. **ANDREAS LAGERCRANTZ**

BLÅELD

Aurora

Footprint/CDA

UNG SVENSK JAZZ. Själfull, intim, direkt och aningen naiv, benämner jazzgruppen Blåeld från Göteborg sin musikstil. Bandet har spelat ihop sedan 2001 och Aurora är gruppens debutskiva med egenkomponerat material, både texter och musik.

Naiv stämmer bra in på innehållet i texterna. Bana vardagslyrik, lite hjärta och smärta, stundtals charmig i sin enkelhet men utan att beröra. Det är framförallt bandets sångerska, Lisa Löfgren, som författat text och musik men alla Blåelds fem medlemmar har bidragit. Musiken däremot är överlag intressant och överraskande. Det hörs att Blåeld kan sin jazztradition. Bandet spelar med en lätthet som ger ett härligt gung, men är ändå drivet, vilket känns tryggt. Lisa Löfgren sjunger mjukt och enkelt men varierar sig för lite, vilket ger ett tråkigt intryck efter hand. Undantaget är låtarna utan text där röst och instrument improviserar tajt i spännande melodivändningar.

Blåeld vågar och vinner på att satsa på sin egen musikstil. Intim – ja. Direkt – javisst. Naiv – absolut.

Men själfull? Nej. Kanske nästa skiva, om Blåeld vågar fördjupa även lyriken och på så sätt beröra sina lyssnare.

ALEXANDRA ULLSTEN

JOHN COLTRANE

Fearless leader

Concord/Universal

JAZZBOX. Den första skiva jag köpte med John Coltrane var dubbel-tp:n More lasting than bronze, med inspelningar från hans tid på Prestige mot slutet av 1950-talet. Coltrane hade spelat med Miles Davis några år, men dessa inspelningar var hans första som bandleader. De ligger jämsides med hans och Davis modala jazz, men före frijazzen. De kallas ibland hans forande år, men det är missvisande. John Coltrane var en färdig musiker, men de småbandsinspelningar han gjorde i eget namn, oftast i kvartettformat, höll sig mer i modernismens huvudfåra än vad hans arbete med Miles gjorde.

Därför kan man ändå säga att det började här. Vi vet att det slutade i en annan ände, men i sin avskalade, avklarnade och självklart virtuosa karaktär är dessa inspelningar några jag ständigt återvänder till. Samlade på sex cd i en box, ger de också flera timmars oavbruten skönhet, laddad av känslkraft och nyanserad uttrycksrikedom. Det är omistlig musik.

MAGNUS ERIKSSON

RITA COOLIDGE

And so is love

Concord/Universal

VOKALJAZZ. Sångerskan Rita Coolidge har en lång och varierad karriär bakom sig, främst inom – i vid bemärkelse – rockmusiken. Hon har bland annat jobbat med Kris Kristofferson, Joe Cocker och Eric Clapton och dessutom sjungit ledmotivet till Bond-filmen Octopussy. Men här är det tvåttäta jazzstandards som Come rain or come shine och Cry me a river som dominerar. En och annan låt, som Boz Scaggs We're all alone, är av senare datum men passas in i det råddande ramverket, ett mer än okej sätt att ge denna annars vattentäta genre ny näring. Men på något sätt blir det bara en droppe; det överskuggande intrycket förblir stilrent och oklanderligt framförd jazz i det klassiska formatet sång-piano-bas-trummor. Än en gång.

JOHAN SCHERWIN

CHARLES GAYLE TRIO

Consider the lilies...

Clean Food

FRIJAZZ. Visionfestivalen, New York. En trio på scenen. Låtarna tar avstamp i den sena sextioalsjazzen – men det är inspelat 2005. Andliga dimensioner är närvarande. Hymner och psalmer förenas med expressiva vandringar där melodier och fraser vänds in och ut och tycks rikta sig mot hela mänskligheten. Charles Gayle har även tagit på sig predikarollen under vissa faser. Innan den idag 63-åriga musikern skivdebuterade för snart 20 år sedan var han hemlös och spelade på New Yorks gator. Men på Consider The Lilies... – utgiven av ett portugisiskt skivbolag – är det endast musiken som talar.